

GOVERNS DE CATALUNYA, GAL·LES, ESCÒCIA, FLANDES...

Promoveu la llengua amb incentius

Dit així sembla molt fàcil, no? Només cal tenir un govern que ho vulgui; seleccions nacionals, moviment independentista massiu i el català estarà salvat així com la identitat dels ciutadans.

Clar que tots aquests governs tenen davant uns altres governs que els manen, que els estomaquen si cal i que no estan en absolut disposats a que això tan fàcil pugui passar.

Arran de la desfeta catalana del 2019 es va crear l'ICEC o Intenational Comission of European Citizens per tenir contacte directe amb els moviments socials de les altres nacions sense estat d'Europa, i tothom si va apuntar.

A continuació calia inventar una nova manera de definir la necessitat de parlar la llengua pròpia de cada nacionalitat. I és aquí on les coses es van torçar.

Per una banda sempre s'ha dit que cal que els mateixos ciutadans defensin la seva llengua. Un principi que se'n va en orris quan les múltiples capes d'immigració posen en minoria la població autòctona. El següent remei és fa via els governs autònoms de cada nacionalitat. Ells haurien de ser la punta de llança per aconseguir que la societat no es decanti cap el castellà, o l'anglès, o el francès.

Però per cada llei que puguin arribar a fer hi ha cent lleis dels contraris perquè sigui inoperant. Per cada euro gastat en defensa de la llengua ni hi ha cent gastats en contra. En definitiva, tot és un galimaties i un cul de sac.

Clar que nosaltres tenim també idees... per exemple... si l'immigrat que aprèn i parla bé el català se li donessin incentius econòmics per part del

govern, que passaria? Cent euros cada mes posem per cas... O bé, si als empresaris se'ls fes un descompte en concepte de treball social cap els seus treballadors, un 1% per exemple... O si el nostre govern fes una consulta nacional sobre com promoure la llengua entre els ciutadans potser que tindrien idees noves per aplicar. Però això és com pensar que algun dia ens tocarà la loteria... val més deixar-ho estar.

PORUCS

Restriccions educatives oficials

La por és qui dona ales al totalitarisme de Trump, Netanyahu o Putin i malauradament a Catalunya la por és tan coneguda i popular com la crema catalana. No fos cas...

Passen els anys, els segles s'escolen però la societat catalana segueix vivint en i per la por.

Els pares, per origen i circumstàncies són els més porucs de tots, especialment des que s'ha consolidat la idea que els fills són intocables. Mai un "no" al nen. Mai portar-li la contrària, mai ensenyar-li la veritat del món. Els nens s'afarten de maltractar a companys però segons els pares mai han de visualitzar una agressió.

La Conselleria d'Educació de la Generalitat

és molt conscient d'aquesta estranya sensibilitat catalana i per això treballa. El problema no és el número de mestres, ni la ubicació i condicions de les escoles, s'obvien deficiències, minimitzen mancances però, això sí, és vetlla i alimenta la covardia dels pares.

Si algun fet destaca actualment entre les injustícies mundials, és el genocidi semita sobre el poble palestí, però aquesta injustícia va acompanyada de imatges massa agressives pels nens. Segons la Conselleria no podem destorbar als nens parlant o mostrant el genocidi jueu. De l'holocaust sí que en podem parlar, han

Podrem parlar de genocidi quant tothom estarà mort?

passat molts anys. Quina diferència hi ha entre una matança i l'altra? Només la por dels pares i les institucions. LLUFA a famílies i Institucions